

De architect

Stenen zijn duurzaam.

Daarom laten wij de namen van onze overleden geliefden in (graf)stenen beitelen.

Daarom staan op de camino's in Spanje groepjes op elkaar gestapelde stenen als duurzame oriëntatiepunten voor pelgrims.

Daarom klinken op een uitvaart vaak de woorden van Bram Vermeulen: 'Ik heb een steen verlegd in de rivier', om aan een leven duurzame betekenis te geven.

Stenen geven duurzaamheid.

Toen ik een eerste blik wierp op het schilderij 'The Architect' van Andrei Roiter speelden deze associaties over duurzaamheid door mijn gedachten.

We zien een steen prominent in beeld.

De zwarte onderkant geeft gewicht aan deze steen.

De steen lijkt de figuur die er op zit een duurzame uitkijkmogelijkheid te bieden. De figuur op de steen tuurt in de verte ... Is hij de architect?

Bij een tweede blik valt mij op dat deze steen eigenlijk nauwelijks gewicht heeft. Hij zweeft meer dan dat hij zwaarte heeft ...

Dan valt mij een gedachte van Frans Breukelman te binnen. De (graf)steen die is weggerold en voor de engel tot een preekstoel is geworden.

Nu kantelt het beeld ...

De architect is niet de figuur op de steen, maar Hij die de steen heeft weggerold.

De figuur op de steen is als een engel: 'kijkend, schouwend of ergens al een nieuwe wereld daagt'.

Die figuur kan iedereen zijn. Een dominee die, gedreven door het gerucht van de Opstanding, uitkijkt naar nieuwe vormen van kerk-zijn. Ook u en ik kunnen op die steen zitten. Misschien worden wij wel uitgenodigd om er op plaats te nemen.

Uitgenodigd door de Architect. Hij die aan Pasen duurzaamheid geeft.

'The Architect' (2007), Andrei Roiter, Stedelijk Museum Schiedam >

